

skortet paa hos de Partier, som have forladt Marken, og hvad i væsentlig Grad Vælgerne selv ere Skyld i, fordi de baade paa det politiske og kommunale Omraade egentlig først have spurgt om: Hvilken politisk Farve har vedkommende, som vi stille op til dette eller hint Tillidshverv. De have ikke saa meget taget Hensyn til, om de vare dygtige, og paa mange Omraader, hvor Venstre i en Aarrække har siddet inde med Styret, have de selv mærket, at deres Tillidsmænd have manglet Dygtighed. Man maa indrømme, at det radikale Parti sidder inde dermed. Navnlig her i Tinget er det vel ikke for meget sagt, at det i Forhold til Tallet har de fleste Kongsemner. Derfor modtoges dette Ministerium ude i Befolkningen med Haab og Tillid ogsaa af Modstanderne, saa at det maaske kan blive muligt for dette Ministerium at udrette noget godt, bringe Lys i Sagerne hist og her. Jeg vil derfor, ligesom mine Partifæller, være glad ved at kunne haabe paa inden et Valg at faa fornyet Alliancen mellem disse to Partier. Saa skulle de Herrer, som ere vore Modstandere, se, at det for en stor Del bliver os, der komme til at bære Sejren hjem.

Der blev fra de andre Partier lyst efter konservativ Samling. Det giver sig størst Udslag ved de kommunale Valg. Det Parti, jeg tilhører, staar egentlig som det eneste, der i nævneværdig Grad vil mødarbejde Kapitalismen, i den Henseende staar vort Parti isoleret, saa at vi have de øvrige Partier som virkelige Modstandere. Derfor ser man ogsaa de øvrige Partier forene sig for at gaa samlede til Valg, navnlig paa det kommunale Omraade, som Socialdemokratiets Modstandere. Socialdemokratiet er med Hensyn til Alliancer et Parti, som vore allierede kunne stole paa. Naar vi ere gaaede ind paa en Alliance, møde vi, hvad enten det gælder en Mand af vort eget Parti eller af et Parti, som vi have tilsagt vor Støtte, alle og afgive vor Stemme, og vi gøre det ud fra den Forstaaelse, at det er nødvendigt, fordi det Parti, hvormed vi ere allierede, til Gengæld vil stemme paa vor Mand i en anden Kreds. Det have vi høvdet hidtil, og vi have derfor mødt op som trofaste allierede. Vi kunne imidlertid ikke sige, at det samme er blevet os til Del fra den anden Side. Jeg kan tale med derom, fordi jeg repræsenterer en af Kampkredsene her i Danmark, den første Landkreds, som satte en Socialdemokrat ind paa Tinget. Jeg har fra første Færd været medvirkende til, at vi i denne Kreds kunde faa valgt

en Partifælle, og jeg var virksom den Gang det lykkedes. Vi fik ham ganske vist ikke valgt ind som Flertalskandidat, men vi naaede det dog. Socialdemokratiet er stadig gaaet frem i den Kreds, og vi have ikke været bange for at eksperimentere og søge Alliance med det radikale Parti for at erobre Kredsen, men det viste sig under denne Alliance, at Flertallet af de Stemmer, som vedkommende fik, tilhørte os, og derfor var der ingen Grund til at fortsætte med denne Alliance, og saa opstillede vi vor egen Mand. Det gik i denne Kreds, som det vel ogsaa er gaaet i andre Kredse, at naar der blev Tale om at stemme paa vor Kandidat, blev Flertallet af dem, vi havde allieret os med, hjemme. Hermed skal jeg slutte mine Bemærkninger i Anledning af den politiske Situation.

Jeg skal dernæst berøre et andet Forhold, som har været omtalt, nemlig Ministeruniformerne. Her kan jeg sige (Uro i Salen) Jeg ved ikke, om den ærede Formand vil skaffe Ro. Jeg ved ikke, om det, jeg siger, er latterligt, ellers kan jeg gerne holde op at tale, det skal jeg gerne gøre, naar Tilhørerne i den Grad faa Lov til at give deres Bifald og Mishag til Kende, uden at den ærede Formand træder op derimod.

Første Viceformand (Jensen-Senderup): Jeg vil gøre den ærede Taler opmærksom paa, at ingen af Tilhørerne har givet hverken Bifald eller Mishag til Kende.

Johannes Pedersen: Jeg ved ikke, om det er mig, man ler ad, men det er ogsaa lige meget. Der er sagt saa meget om Ministeruniformerne, og jeg vil ogsaa ganske kort sige, at Afskaffelsen af disse Uniformer ude i Befolkningen er bleven mødt med Sympati. Man har i mange Aar talt om, at dette at gaa med Uniformer paa en vis Maade var at vise noget frem, som aldeles ikke klædte den jævne Mand. Men nu, da Ministrenes Uniformer ere blevne afskaffede, er det blevet sagt, at det er til Skade for dem, som ere Indehavere af de sidste Uniformer, idet de nu ikke længere kunne sælge deres aflagte Uniformer. Jeg ved ikke, om det har fundet Sted, men det er blevet nævnt. Jeg vil dog sige, at det gaar ikke med de aflagte Ministeruniformer, som det gaar med de jordløse Huse, jeg talte om, thi naar Uniformerne gemmes tilstrækkeligt længe, kunne de blive en Antikvitet, som med Fordel kan sælges, idet man kan sige: